

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ: ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΧΕΤΑΙ ΟΤΙ ΓΡΑΦΕΙ ΣΑΝ ΕΜΨΥΧΟ ΡΟΜΠΟΤ

«Η άλλη Κατερίνα ευτύχησε και γέρασε»

Μια εκ βαθέων συζήτηση με τον Αύγουστο Κορτώ για το νέο του βιβλίο «Η άλλη Κατερίνα» και όχι μόνο! Αλλωστε, ο Αύγουστος Κορτώ έχει αυτό το χάρισμα. Ξέρει να γράφει ιστορίες. Και έχει το χάρισμα να μπαίνει στην ψυχή κάθε ηρωίδας του. Μια ιστορία γι' αυτό που ζήλεψε ακόμα κι ο Θεός, την αγάπη της μάνας.

Πώς οδηγήθηκε από την Ιατρική στη γραφή;

Η Ιατρική είναι μια συναρπαστική επιστήμη, και τα πρώτα έτη δεν χόρταιναν να μαθαίνω τα μυστικά του σώματος, τη λειτουργία και τη φθορά του. Αλλά το γράψιμο είχε άλλη ελευθερία, έστω κι αν δεν μου πρόσφερε καμιά οικονομική ασφάλεια. Συγγραφέας έγινα απλώς και μόνον επειδή απολαμβάνω αφάνταστα το γράψιμο.

Πώς αντιδράς στις προσωπικές αιχμές που έχεις κατά καιρούς δεκτεί; Σε απασχολεί η γνώμη των άλλων;

Αυτού του είδους τα τραύματα δεν φτουράνε. Με απασχολεί να διαβάζονται με πάθος τα βιβλία μου. Το αν ο ίδιος είμαι -όπως και είμαι- απεχθής σε πλήθος αγνώστων είναι ζήτημα μηδαμικής σημασίας.

Γράφεις, μεταξύ άλλων, για θέματα ταμπού: τρέλα, ερωτικά βίτσια, αυτοκτονία.

Οχι ταμπού: Είναι θέματα που νονάνε αυτόν που τα ζει, αυτόν που τα γράφει, κι αυτόν που τα διαβάζει. Τον πόνο αυτό τον θεωρώ χρήσιμο, γόνιμο.

Πώς γίνεται να γράφεις σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα τα βιβλία σου;

Με εξάρισεπ δέκα μέρες το χρόνο - δεκαπέντε το πολύ- γράφω κάθε μέρα δύο με τρεις χιλιάδες λέξεις - ήτοι, πέντε με έξι βιβλία το χρόνο. Φυσικά και δεν εκδίδονται όλα, αλλά ελικρινά, με λίγη πειθαρχία, δεν είναι δύσκολο να ολοκληρώσεις ένα βιβλίο σε ένα-δύο μήνες -ιδίως αν δεν είναι μεγάλης έκτασης.

Πώς βίωσες το ρατσισμό για τις προσωπικές σου επιλογές;

Με θυμό κι αγανάκτηση, με πίκρα και απορία, κι εν τέλει με αδιαφορία για κείνους που επιμένουν σε παρανοήσεις, που εναγκαλιζονται το μίσος ως ψυχικό θησαυρό.

Είσαι ακτιβιστής και μιλάς ανοικτά. Γιατί είναι λίγοι αυτοί που ακολουθούν το παράδειγμά σου;

Χρειαζόμαστε κι άλλες φωνές, καλλιτεχνικών, πολιτικών, αθλητών. Κάθε πολύκροτο coming out δίνει θάρρος

και σθένος σε χιλιάδες νέα παιδιά που υποφέρουν από φόβο, από μοναξιά, από τη βία του περιθωρίου, το λεκτικό (και όχι μόνο) μίσος. Τα πράγματα είναι πολύ καλύτερα απ' ό,τι πριν είκοσι, τριάντα χρόνια, αλλά χρειάζεται ακόμα δουλίτσα.

Το οικογενειακό σου περιβάλλον πόσο σε επηρέασε; Ήταν ένα βαρύ φορτίο για σένα ή σε ενθάρρυνε;

Οι γονείς μου με ενθάρρυναν παθιασμένα, οπαδικά, με ό,τι κι αν καταπιανόμουν. Από παιδί μ' έκαναν να νιώθω χαρισματικός, κι έτσι μου πρόσφεραν μια κραταιά αυτοπεποίθηση. Μαζί πάνε η τελειομανία και το άγχος τού να σταθώ αντάξιος στις προσδοκίες των αγαπημένων μου ανθρώπων, αλλά η δύναμη που έλαβα μικρός εξακολουθεί να με τροφοδοτεί.

Η «Κατερίνα» πρώτα ως βιβλίο και μετά ως παράσταση, με την τόσο μεγάλη επιτυχία, τι συναισθήματα σου προκάλεσε; Ήταν μια δικαίωση για τη μητέρα σου, για σένα;

Ήταν μια απόπειρα εξιλέωσης και συχώρεσης, που έλαβε αναπάντη

αγάπη. Σαν κληρονομιά εξ ουρανού, μου έδωσε τη δυνατότητα να ζω απ' τα βιβλία μου. Αλλά σ' ό,τι αφορά αυτό ειδικά το βιβλίο, η ματιά μου δεν είναι καθαρή. Δέκα χρόνια από τότε που το έγραψα, δεν ξέρω πώς ακριβώς να το προσεγγίσω, να το κατατάξω. Οσο προσωπικό κι αν είναι, ανήκει περισσότερο στους αναγνώστες του παρά σε μένα.

Με αυτό το βιβλίο με συγκίνησες αφάνταστα. Αλήθεια, από τα λάθη του παρελθόντος έχεις βγει πιο δυνατός;

Μια ιδέα πιο ώριμος και νηφάλιος. Εξ ου κι η άλλη «Κατερίνα», η επινοημένη -γερη, ευτυχής, ανθεκτική στις πίκρες και τις απώλειες- έχει μια φωνή πολύ πιο συγκροτημένη απ' τη φωνή της μάνας μου στο βιβλίο της «Κατερίνας». Γιατί της δόθηκε η χάρη να ευτυχίσει και να γεράσει, κι έτσι μιλά για τον κόσμο της -αυτόν που περιέχει κι αυτόν που την περιέχει- με μεγαλύτερη ενάργεια, με πιο βαθιά στοργή.

Εκλεισες μέσα σου λογαριασμούς; Τελειώσες με μέρος από τα χρωστούμενα;

Τα ψυχικά και συναισθηματικά χρέη δεν έχουν τελειωμό, γι' αυτό συνεχίζουμε να γράφουμε, για να αναμετρηθούμε με τα λογής σπασμένα του εαυτού μας.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ
«Η ΑΛΛΗ ΚΑΤΕΡΙΝΑ»
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Είμαι αλλόκοτος άνθρωπος, δύσκολος, ασταθής, αλλά χάρη στην επιστήμη της ψυχιατρικής -και της ψυχοφαρμακολογίας- έχω ορθοποδήσει, λέει ο Αύγουστος Κορτώ.

Πόσο δύσκολο είναι τελικά να βλέπει κανείς τη ζωή του στη σκηνή;

Για μένα, τρομερά. Η παράσταση του Γιώργου και της Λένας είναι τόσο αστραφτερή, που με διαλύει. Την έχω δει μόνο σε κομμάτια.

Τι ακουμπάς στα βιβλία σου και στα θεατρικά σου, τι ρόλους, τι εικόνες έχει μέσα σου η Θεσσαλονίκη των παιδικών σου χρόνων και τι τα Εξάρχεια που είναι σπίτι σου πια;

Στην «Άλλη Κατερίνα» η Σαλονίκη κατέχει πρωταγωνιστικό ρόλο, αν κι η σχέση μου με την ιδιαίτερη πατρίδα μου είναι υπερβολικά περίπλοκη - δεν μπορώ ποτέ να περάσω έστω και μία ψύχραιμη ώρα πάνω, κάθε μου επίσκεψη είναι φορτισμένη. Τα Εξάρχεια, απ' την άλλη, είναι σαν θετή μητέρα - μετά από είκοσι χρόνια στο μυκό τους, δεν μπορώ να φανταστώ άλλο τόπο για τη ζωή μου.

Το βιβλίο σου «Η Δέσποινα» είναι μια Ελληνίδα Παναγιά του 20ού αιώνα. Εξαιρετικό παράδειγμα ανθρώπου, που απαντάει στη βία, το μίσος και την προκατάληψη με αγάπη... Πετυχαίνει αυτή η συνταγή στη ζωή μας;

Γράφοντας, προσπαθώ να αποφεύγω τις συλλογικές ψυχοσυναισθηματικές απρασιότητες - το πώς εκλαμβάνουν οι

άνθρωποι το πένθος, την αγάπη, τη μητρότητα. Κάθε φορά φιλοδοξώ να φτιάξω έναν ολόκληρο δικό μου άνθρωπο, με όσο γίνεται πιο πρωτότυπο ψυχικό κόσμο.

Τι θέλεις να κρατήσει ο αναγνώστης από αυτό;

Αν θυμάται κανείς ένα βιβλίο μου μια πενταετία αφότου το διάβασε, θεωρώ πως πέτυχα το σκοπό μου.

Θέλεις να μας μιλήσεις για τις συνθήκες γραφής του;

Γράφω συστηματικά, συγκεκριμένες ώρες -τέσσερις με έξι την ημέρα- ακουώντας μουσική, μεθοδικά και παθιασμένα σαν έμψυχο ρομπότ.

Εχεις σταθερή εκδοτική παρουσία. Τι σε κινητοποιεί κάθε φορά να περάσεις σε άμεσο χρόνο στο επόμενο βιβλίο;

Είναι βιβλία που με πιέζουν να εκδοθούν, που δεν αντέκουν στο συρτάρι, κι άλλα που ξέρω ότι θα βγουν, αλλά περιμένουν χρόνια. Σαν τα παιδιά, που δεν είναι όλα εξίσου πεισματάρικα και φωνακλάδικα.

Το στερεότυπο θέλει τους συγγραφείς αλκοολικούς, κολασμένους, περιθωριακούς και εκκεντρικούς και να αναγνωρίζονται μετά θάνατον. Στην περίπτωση του Αύγουστου Κορτώ, τα στερεότυπα έχουν αποχρώσεις πραγματικότητας;

Αυτά είναι αφελείς εφηβικές πεποιθήσεις. Αν ο Χέμινγουэй δεν έπινε τα κέρατά του, αν δεν ήταν δυστυχής, μπορεί να μας χάριζε κι άλλα αριστουργήματα την τελευταία δεκαετία της ζωής του.

Ο Αύγουστος Κορτώ τι άνθρωπος είναι; Τι έχει να μας πει για τις δύσκολες όψεις του εαυτού του;

Είμαι αλλόκοτος άνθρωπος, δύσκολος, ασταθής, αλλά χάρη στην επιστήμη της ψυχιατρικής -και της ψυχοφαρμακολογίας- έχω ορθοποδήσει, κι είμαι, ελπίζω, υποφερτός.

Μπορούσε να φανταστείς τη δυστοπία που ζούμε; Θα φέρει τα πάνω-κάτω σε όλες μας τις αξίες;

Το μέλλον πάντα μας φέρνει γλυκούς καρπούς με κοφτερά κουκούτσια. Κάθε προβλεψιμότητα μου φαίνεται μάταιη - ο άνθρωπος είναι καμωμένος έτσι ώστε να ξεπερνά τις καλύτερες και χειρότερες δυνατότητές του.

Αν σου ζητούσα ένα μικρό ημερολόγιο εγκλεισμού;

Θα ήταν, όπως εκατομμυρίων ανθρώπων, ανείπωτα ανιαρό. ■